

Arrest

nr. 86 675 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. MENS, loco advocaat J. BAELDE, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. U bent afkomstig uit Malgobek, Republiek Ingoesjetië, waar u eveneens wettelijk geregistreerd bent. In 2007 huwde u officieel met L. K. (...) (O.V.6.917.336) met wie u twee kinderen heeft, A. M. (...) en Am. M. (...). Op 2 september 2011 werd u, toen u terugkeerde van de moskee, neergeslagen en meegenomen door onbekenden in uniformen. Gedurende een aantal dagen werd u ondervraagd naar aanleiding van ontploffingen in uw land van herkomst en betreffende de vindplaats van wapens. U had hier echter niets mee te maken en kon dus niet op deze vragen antwoorden. Gedurende die dagen werd u geslagen, verkracht en vernederd. Uiteindelijk eisten uw belagers dat u met hen zou meewerken waarmee u instemde. In het geval van weigering zouden deze onbekende personen uw mishandelingen, die zij gefilmd hadden met een gsm, op het internet plaatsen. Op 7 september 2011 werd u achtergelaten naast een bos in het dorp Inarki waarna onbekende personen u naar het

ziekenhuis brachten. Tijdens uw arrestatie, op de tweede of derde dag, bleek er een huiszoeking te zijn geweest in uw huis toen uw echtgenote daar aanwezig was. Na twee dagen op de intensieve afdeling van het ziekenhuis werd u overgeplaatst naar een gewone kamer waar u uw vrouw terugzag. Na ongeveer drie weken in het ziekenhuis ontsloeg u uzelf uit het ziekenhuis en keerde terug naar huis. Daar vertelden de burens dat ze een auto gezien hadden die een aantal keer langsreed en bleef staan. Uw oom nam verschillende foto's van uw verwondingen met als doel dit incident bekend te maken. Hij wilde naar verschillende overheden stappen om dit incident aan te klagen maar zag af van zijn plan en stelde dat u moest vluchten. Hij bracht u, uw vrouw en kinderen vervolgens op het einde van oktober 2011 naar Khorikau waar u enkele dagen verbleef. Tijdens uw verblijf in Khorikau regelde uw oom uw paspoorten en de paspoorten van uw familieleden.

Op 16 november 2011 vertrok u vervolgens met de auto naar Rostov en nam daarna een bus die u naar Europa bracht.

Op 21 november 2011 kwam u in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan. Sinds uw verblijf in België heeft u geen contact meer gehad met uw familieleden in uw land van herkomst.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een foto betreffende uw verwondingen na de arrestatie op 2 september 2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. M., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het 1 administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetïë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetïë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u opnieuw gearresteerd of gedwongen zal worden tot medewerking met de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van uw arrestatie van 2 september 2011.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo weet u niet of uw oom of uw andere familieleden acties ondernamen om u te vinden toen u gearresteerd werd, noch kan u vertellen welke handelingen uw oom stelde na uw vrijlating. (CGVS p. 22)

Zo verklaart u dat uw oom naar de overheden ging om klacht in te dienen maar naar welke overheden weet u niet. (CGVS p. 22) Eveneens kan u niet zeggen wat er precies gebeurde waardoor uw oom toch besloot geen klacht in te dienen. (CGVS p. 22) U weet evenmin hoe uw familie te weten kwam waar u in het ziekenhuis lag (CGVS p. 22).

Voorts verklaart u dat er nog twee jongeren van Malgobek werden meegenomen naar aanleiding van de ontploffingen waar ook u van verdacht werd, maar wie ze zijn weet u niet, noch kan u zeggen wanneer ze gearresteerd werden. (CGVS p. 19) U stelt dat het vier, vijf, zes, of zeven maanden voor uw problemen was maar u bent er niet zeker van. (CGVS p. 20) Of ze al terecht werden, kan u eveneens niet zeggen. (CGVS p. 20)

U stelt dat er nog drie andere personen werden gearresteerd waarvan er twee vrijkwamen. (CGVS p. 20) U verklaart dat één van hen Ar. (...) heet. (CGVS p. 20) De twee anderen kan u niet benoemen.

Deze vage verklaringen omtrent kernelementen van uw asielproblemen, namelijk uw arrestatie op 2 september 2011, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden.

Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Zo blijkt u gebrekkige kennis te hebben betreffende de handelingen van uw oom om u te vinden en u te beschermen, en over de personen die van dezelfde feiten beschuldigd waren in dezelfde periode als u. Wat betreft de handelingen van uw oom, en de informatie over de andere arrestaties verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële gebeurtenissen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan.

Geconfronteerd met uw vage kennis stelt u dat u uw oom niet kon bellen omdat u er geen geld voor had, u wachtte af. (CGVS p. 25) U verklaart dat u wel de mogelijkheid hebt om contact op te nemen indien u dit zou wensen. (CGVS p. 3)

Uw gebrek aan kennis omtrent de handelingen van uw oom en de met uw problemen verwante arrestaties holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om hierover informatie te bekomen, hetgeen u niet deed.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen.

Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo weet u niet of er nog iets is voorgevallen na uw vertrek uit uw land van herkomst en bent u niet op de hoogte of uw familie problemen ondervindt naar aanleiding van uw asielproblemen. (CGVS p. 4 en 25)

U weet niet of u officieel gezocht wordt, en kan eveneens niet zeggen of u vandaag de dag in het algemeen gezocht wordt. (CGVS p. 26) Gevraagd naar de huidige stand van zaken stelt u wederom dat u niet met uw oom gesproken hebt, dat u dit nu van plan bent en dat u het moeilijk had in het begin. (CGVS p. 27)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Bijkomend kwamen ook uw verklaringen met betrekking tot verschillende kernelementen van uw asielrelaas niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw aankomst in België.

Vooreerst bleken er tegenstrijdigheden te zijn met betrekking tot uw arrestatie op 2 september 2011. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen u op weg was naar huis tegengehouden werd door twee politiewagens. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Echter, op het Commissariaat-generaal vermeldt u slechts één auto. (CGVS p. 16) U werd voor alle zekerheid nogmaals gevraagd of u één of meerdere auto's zag waarop u stelt dat u het niet kan zeggen. (CGVS p. 17)

Geconfronteerd met het opmerkelijke verschil van auto's stelt u dat er misschien nog politiewagens waren maar dat u het niet gezien heeft. (CGVS p. 26)

Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw vrijlating, op straat gevonden werd in Malgobek. (CGVS-verslag, vraag 3.1) Op het Commissariaat-generaal stelt u daarentegen dat u naast het bos in het dorp Inarki werd teruggevonden. (CGVS p. 21) Dit dorp ligt volgens uw eigen verklaringen op vijftien tot twintig minuten rijden van Malgobek. (CGVS p. 21)

Na confrontatie stelt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd hebt dat ze u naast het dorp Inarki gevonden hebben, en dat het heel dichtbij Malgobek is. (CGVS p. 26)

Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het ziekenhuis uw oom R. (...), na uw vrijlating, contacteerde en dat uw familie u zo terugvond. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Gevraagd naar de manier waarop uw familie u terugvond na uw vrijlating stelt u op het Commissariaat-generaal dat zij het op één of andere manier te weten kwamen, u weet het niet. (CGVS p. 22)

U verklaart deze tegenstrijdigheid door te stellen dat u niet zeker weet of het ziekenhuis contact opnam met uw oom. (CGVS p. 26)

Uw uitleg voor deze tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

In casu bent u daar niet in geslaagd.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde uw arrestatie en vrijlating in september 2011 en betreffende uw ziekenhuisverblijf. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.

Zo kon u niet vertellen via welke landen u met de bus vanuit Rostov naar België gereisd bent. U weet evenmin via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 11). U verklaart gereisd te hebben met internationale paspoorten op naam van u en uw vrouw, zonder echter weet te hebben van een visum. (CGVS p. 7-8). U werd, volgens uw verklaringen, niet persoonlijk gecontroleerd. (CGVS p. 11) U verklaart dat de chauffeur ook geen afspraken met u maakte voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 11).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig te noemen.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de grenzen van de Europese Unie en de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop dan niet beter voorbereid zou zijn door de smokkelaar. Na confrontatie met deze informatie stelt u enkel dat u nu toch hier bent, en dat de chauffeurs hun weg kenden. (CGVS p. 12)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reis is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, ontstaat hierdoor tevens het vermoeden dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis zou hebben gebruikt, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Aangaande de geheugenproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen betreffende uw asielelementen hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot konden de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De foto die u liet zien tijdens uw interview toont enkel uw verwondingen in het gezicht. Echter, deze foto toont op geen enkele wijze aan dat dit het gevolg is van de door u verklaarde asielfeiten, noch toont het aan wanneer u deze verwondingen opliep.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesje origine te zijn. In 2007 huwde u officieel met M. M. (...) (O.V.6.917.336) met wie u twee kinderen heeft, A. M. (...) en Am. M. (...).

Op 2 september 2011 werd uw man, toen hij terugkeerde van de moskee, meegenomen door onbekenden. Gedurende een aantal dagen werd hij ondervraagd naar aanleiding van ontploffingen in uw land van herkomst en betreffende de vindplaats van wapens. Tijdens zijn arrestatie werd uw huis doorzocht door militairen die de wapens van uw echtgenoot zochten. Op 7 september 2011 werd uw man achtergelaten naast een bos in het dorp Inarki waarna onbekende personen hem naar het ziekenhuis brachten. Na twee dagen op de intensieve afdeling werd uw man overgeplaatst naar een gewone kamer. U maakte vervolgens een aantal foto's en stuurde die door naar zijn oom omdat hij van plan was om naar het hoogste gerechtshof te gaan om deze zaak aan te kaarten. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis keerde uw man terug naar huis. Daar vertelden de burens dat ze een auto gezien hadden die een aantal keren langsreed en bleef staan. Jullie besloten te vluchten waarna de oom van uw man jullie naar Khorikau bracht. Tijdens uw verblijf in Khorikau regelde de oom uw paspoorten en de paspoorten van uw familieleden.

Op 16 november 2011 vertrok u vervolgens met de auto naar Rostov en nam daarna een bus die u naar Europa bracht. Op 21 november 2011 kwam u in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een foto betreffende de verwondingen van uw man na de arrestatie op 2 september 2011.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. K., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, M. M. (...) (O.V.6.917.336).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het 1 administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u opnieuw gearresteerd of gedwongen zal worden tot medewerking met de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van uw arrestatie van 2 september 2011. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo weet u niet of uw oom of uw andere familieleden acties ondernamen om u te vinden toen u gearresteerd werd, noch kan u vertellen welke handelingen uw oom stelde na uw vrijlating. (CGVS p. 22) Zo verklaart u dat uw oom naar de overheden ging om klacht in te dienen maar naar welke overheden weet u niet. (CGVS p. 22) Eveneens kan u niet zeggen wat er precies gebeurde waardoor uw oom toch besloot geen klacht in te dienen. (CGVS p. 22) U weet evenmin hoe uw familie te weten kwam waar u in het ziekenhuis lag (CGVS p. 22). Voorts verklaart u dat er nog twee jongeren van Malgobek werden meegenomen naar aanleiding van de ontploffingen waar ook u van verdacht werd, maar wie ze zijn weet u niet, noch kan u zeggen wanneer ze gearresteerd werden. (CGVS p. 19) U stelt dat het vier, vijf, zes, of zeven maanden voor uw problemen was maar u bent er niet zeker van. (CGVS p. 20) Of ze al berecht werden, kan u eveneens niet zeggen. (CGVS p. 20) U stelt dat er nog drie andere personen werden gearresteerd waarvan er twee vrijkwamen. (CGVS p. 20) U verklaart dat één van hen Ar. (...) heet. (CGVS p. 20) De twee anderen kan u niet benoemen. Deze vage verklaringen omtrent kernelementen van uw asielproblemen, namelijk uw arrestatie op 2 september 2011, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Zo blijkt u gebrekkige kennis te hebben betreffende de handelingen van uw oom om u te vinden en u te beschermen, en over de personen die van dezelfde feiten beschuldigd waren in dezelfde periode als u. Wat betreft de handelingen van uw oom, en de informatie over de andere arrestaties verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële gebeurtenissen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Geconfronteerd met uw vage kennis stelt u dat u uw oom niet kon bellen omdat u er geen geld voor had, u wachtte af. (CGVS p. 25) U verklaart dat u wel de mogelijkheid hebt om contact op te nemen indien u dit zou wensen. (CGVS p. 3) Uw gebrek aan kennis omtrent de handelingen van uw oom en de met uw problemen verwante arrestaties holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om hierover informatie te bekomen, hetgeen u niet deed.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen. Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u deze verwachting hoegenaamd niet inlost. Zo weet u niet of er nog iets is voorgevallen na uw vertrek uit uw land van herkomst en bent u niet op de hoogte of uw familie problemen ondervindt naar aanleiding van uw asielproblemen. (CGVS p. 4 en 25) U weet niet of u officieel gezocht wordt, en kan eveneens niet zeggen of u vandaag de dag in het algemeen gezocht wordt. (CGVS p. 26) Gevraagd naar de huidige stand van zaken stelt u wederom dat u niet met uw oom gesproken hebt, dat u dit nu van plan bent en dat u het moeilijk had in het begin. (CGVS p. 27) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Bijkomend kwamen ook uw verklaringen met betrekking tot verschillende kernelementen van uw asielrelaas niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw aankomst in België. Vooreerst bleken er tegenstrijdigheden te zijn met betrekking tot uw arrestatie op 2 september 2011. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen u op weg was naar huis tegengehouden werd door twee politiewagens. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Echter, op het Commissariaat-generaal vermeldt u slechts één auto. (CGVS p. 16) U werd voor alle zekerheid nogmaals gevraagd of u één of meerdere auto's zag waarop u stelt dat u het niet kan zeggen. (CGVS p. 17) Geconfronteerd met het opmerkelijke verschil van auto's stelt u dat er misschien nog politiewagens waren maar dat u het niet gezien heeft. (CGVS p. 26) Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw vrijlating, op straat gevonden werd in Malgobek. (CGVS-verslag, vraag 3.1) Op het Commissariaat-generaal stelt u

daarentegen dat u naast het bos in het dorp Inarki werd teruggevonden. (CGVS p. 21) Dit dorp ligt volgens uw eigen verklaringen op vijftien tot twintig minuten rijden van Malgobek. (CGVS p. 21) Na confrontatie stelt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd hebt dat ze u naast het dorp Inarki gevonden hebben, en dat het heel dichtbij Malgobek is. (CGVS p. 26) Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het ziekenhuis uw oom R. (...), na uw vrijlating, contacteerde en dat uw familie u zo terugvond. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Gevraagd naar de manier waarop uw familie u terugvond na uw vrijlating stelt u op het Commissariaat-generaal dat zij het op één of andere manier te weten kwamen, u weet het niet. (CGVS p. 22) U verklaart deze tegenstrijdigheid door te stellen dat u niet zeker weet of het ziekenhuis contact opnam met uw oom. (CGVS p. 26)

Uw uitleg voor deze tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In casu bent u daar niet in geslaagd. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde uw arrestatie en vrijlating in september 2011 en betreffende uw ziekenhuisverblijf. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo kon u niet vertellen via welke landen u met de bus vanuit Rostov naar België gereisd bent. U weet evenmin via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 11). U verklaart gereisd te hebben met internationale paspoorten op naam van u en uw vrouw, zonder echter weet te hebben van een visum. (CGVS p. 7-8). U werd, volgens uw verklaringen, niet persoonlijk gecontroleerd. (CGVS p. 11) U verklaart dat de chauffeur ook geen afspraken met u maakte voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 11). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig te noemen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de grenzen van de Europese Unie en de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop dan niet beter voorbereid zou zijn door de smokkelaar. Na confrontatie met deze informatie stelt u enkel dat u nu toch hier bent, en dat de chauffeurs hun weg kenden. (CGVS p. 12) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reis is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, ontstaat hierdoor tevens het vermoeden dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis zou hebben gebruikt, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Aangaande de geheugenproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen betreffende uw asielelementen hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot konden de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De foto die u liet zien tijdens uw interview toont enkel uw verwondingen in het gezicht. Echter, deze foto toont op geen enkele wijze aan dat dit het gevolg is van de door u verklaarde asielfeiten, noch toont het aan wanneer u deze verwondingen opliep.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 13 maart 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), aangaande het begrip “gegronde vrees voor vervolging”, aangaande de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Verzoekers zijn vervolgens van mening dat verzoeker, in strijd met wat de commissaris-generaal stelt, niet onaannemelijk vaag bleef over elementen die de kern van het asielrelaas raken.

Ze wijzen er op dat hij werd gefolterd, verkracht en mishandeld *“waarvan de fysieke sporen duidelijk zichtbaar zijn op de foto's zoals voorgelegd door verzoekers”*. Ze voeren aan dat *“één en ander een meest verregaande traumatiserende invloed gehad (heeft) op verzoekers”* en dat het feit dat verzoeker zich hierdoor enkele details niet kan herinneren of van enkele omstandigheidsfactoren niet op de hoogte is, bezwaarlijk diens geloofwaardigheid kan ondermijnen.

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt dat hij niet op de hoogte is van de evolutie en huidige stand van zaken omtrent hun problemen, benadrukken ze dat verzoeker niet vertrouwd is met de regelgeving ter zake in België en de op hen rustende verplichting om zoveel mogelijk tastbaar bewijs van de problematiek en de evolutie ervan na hun vlucht naar voren te brengen. Ze leggen uit dat ze hun asielaanvraag meer zagen als een schreeuw om hulp en steun. Vervolgens stellen ze dat *“alwaar verzoekers hier niet op afdoende basis werden ingelicht omtrent de “bewijslast als asielzoeker” en alwaar het gesproken asielrelaas op zich vaak onvoldoende is en aanvullende stukken vaak aangewezen zijn, ter staving van de realiteit”*, zoals gesteld in de bestreden beslissing, hen dit niet ten kwade kan worden geduid; ze verklaren dat ze inmiddels het nodige proberen te doen teneinde aanvullende informatie te bekomen via familie en kennissen in hun land van herkomst.

Volgens verzoekers wordt een en ander door de commissaris-generaal verkeerdelijk aanzien als desinteresse in hun hoofde; ze stellen *“enkel en alleenlijk”* volkomen opgelucht te zijn dat hun meest ernstige problemen achter de rug zijn en ze wensen *“liefst zo min als mogelijk hieraan herinnerd te worden gezien het meest fundamenteel kwetsend en traumatiserend karakter (verkrachting, foltering)”*.

Aangaande de lastens hen weerhouden onduidelijkheden, die ze trouwens “minimaal” achten, laten verzoekers gelden dat het geen werkelijke anomalieën betreffen en eerder *“het zoeken van spijkers op laag water (betreffen)”*.

Ze leggen uit dat het bos (bedoeld wordt het bos naast het dorp Inarki) evident naast het dorp gelegen is, zodat er hoegenaamd geen sprake is van een contradictie en stellen dat verzoeker er van uit gaat dat het ziekenhuis contact opnam met diens familie *“doch is zulks niet zeker”*.

Verzoekers volgen de commissaris-generaal niet *“in diens onmogelijk strenge houding als zou van een asielzoeker verwacht worden dat hij “gelijke en volledige verklaringen aflegt op zorgvuldige en nauwkeurige wijze, in iedere fase van het onderzoek”*”; ze laten gelden dat, indien verzoeker te kwader trouw was geweest, hij evident wel zijn hele verhaal tot in de puntjes had voorbereid. Gezien verzoeker

evenwel halsoverkop met zijn gezin is gevlucht, heeft hij geen studie van zijn problematiek gemaakt vooraleer asiel aan te vragen, *“terwijl verzoeker waarlijk meest getraumatiseerd is door diens uitermate vernederende mishandelingen tijdens diens detentie”*.

Verzoekers besluiten dat ze in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Vervolgens behandelen ze, in ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming.

Ze wijzen er op dat de commissaris-generaal uitdrukkelijk hun identiteit en afkomst erkent en gaan vervolgens in op de situatie in Ingoesjetië. Ze stellen dat de bestreden beslissingen geen rekening houden *“met het gegeven dat de situatie in Ingoesjetië stelselmatig verergert”* en met het feit dat het geweld vanaf de tweede helft van 2011 er terug oplaaide; ze verwijzen dienaangaande naar het “Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Volgens verzoekers is de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst, niet zo recent dat met deze recente evolutie rekening werd gehouden; ze stellen dat het standpunt ingenomen in de beslissingen van de commissaris-generaal niet langer actueel en reeds achterhaald is door de meest recente actualiteit.

Ze besluiten dat ze dan ook minstens moeten kunnen genieten van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers gaan ten slotte in op de zorgvuldigheidsplicht en besluiten dat de waardering van hun relaas in casu onzorgvuldig lijkt te zijn gebeurd.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde, vragen verzoekers het dossier terug te verzenden naar de commissaris-generaal met oog op verder onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, L. K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M. M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers stellen dat verzoeker helemaal niet onaannemelijk vaag bleef over elementen die de kern van het asielrelaas raken. Ze wijzen er op dat hij werd gefolterd, verkracht en mishandeld *“waarvan de fysieke sporen duidelijk zichtbaar zijn op de foto's zoals voorgelegd door verzoekers”*, dat *“één en ander een meest verregaande traumatiserende invloed gehad (heeft) op verzoekers”* en dat het feit dat verzoeker hierdoor enkele details niet kan herinneren of van enkele omstandigheidsfactoren niet op de hoogte is, bezwaarlijk diens geloofwaardigheid kan ondermijnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker wél vage verklaringen aflegde omtrent kernelementen van zijn asielproblemen, namelijk zijn arrestatie op 2 september 2011.

Zo weet verzoeker niet of zijn oom of andere familieleden acties ondernamen om hem te vinden toen hij gearresteerd werd, noch kan verzoeker vertellen welke handelingen zijn oom stelde na zijn vrijlating. Verzoeker verklaarde dat zijn oom naar de overheden ging om klacht in te dienen, maar naar welke overheden weet hij niet. Verzoeker kan evenmin zeggen wat er precies gebeurde waardoor zijn oom toch besloot geen klacht in te dienen, noch hoe zijn familie te weten kwam waar hij in het ziekenhuis lag. Verder verklaarde verzoeker dat er nog twee jongeren van Malgobek werden meegenomen naar aanleiding van de ontploffingen waar ook hij van verdacht werd, maar weet niet wie ze zijn, noch kan hij zeggen wanneer ze gearresteerd werden; hij stelt dat het vier, vijf, zes, of zeven maanden vóór zijn problemen was maar zeker is hij niet; verzoeker kan evenmin zeggen of ze al berecht werden. Verzoeker stelde dat er nog drie andere personen werden gearresteerd waarvan er twee vrijkwamen; hij verklaart dat één van hen Ar. heet, maar de twee anderen kan hij niet benoemen.

De Raad wijst er op dat het aan verzoeker is om door een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. De beweringen dat verzoeker werd gefolterd, verkracht en mishandeld *“waarvan de fysieke sporen duidelijk zichtbaar zijn op de foto's zoals voorgelegd door verzoekers”*, kunnen zijn algehele onwetendheid niet verschonen; deze foto's tonen overigens enkel aan dat verzoeker verwondingen heeft in zijn gezicht, maar zij geven geen uitsluitsel over de feitelijke omstandigheden waarbij verzoeker deze verwondingen opliep.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Dat *“één en ander een meest verregaande traumatiserende invloed gehad (heeft) op verzoekers”* waardoor hij enkele details niet kan herinneren of van enkele omstandigheidsfactoren niet op de hoogte is, wordt dan ook niet aangenomen.

Verzoekers vage verklaringen doen aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt dat hij niet op de hoogte is van de evolutie en huidige stand van zaken omtrent zijn problemen, benadrukken verzoekers dat verzoeker niet vertrouwd is met de hier vigerende regelgeving en de verplichting voor hen om zoveel mogelijk tastbaar bewijs van de problematiek en de evolutie ervan na hun vlucht naar voren te brengen. Vervolgens stellen ze dat *“alwaar verzoekers hier niet op afdoende basis werden ingelicht omtrent de “bewijslast als asielzoeker” en alwaar het gesproken asielrelaas op zich vaak onvoldoende is en aanvullende stukken vaak aangewezen zijn, ter staving van de realiteit”*, dit hen niet ten kwade kan worden geduid.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet weet of er nog iets is voorgevallen na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en hij is evenmin op de hoogte of zijn familie nog problemen ondervindt naar aanleiding van zijn problemen. Hij weet tevens niet of hij officieel gezocht wordt en kan eveneens niet zeggen of hij vandaag de dag in het algemeen gezocht wordt. Gevraagd naar de huidige stand van zaken stelde verzoeker dat hij niet met zijn oom gesproken hebt, maar dat hij dit nu van plan is en dat hij het moeilijk had in het begin.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De stelling in het verzoekschrift dat ze *“enkel en alleenlijk”* volkomen opgelucht zijn dat hun meest ernstige problemen achter de rug zijn en dat ze wensen *“liefst zo min als mogelijk hieraan herinnerd te worden gezien het meest fundamenteel kwetsend en traumatiserend karakter (verkrachting, foltering)”*, is geen rechtvaardiging voor het ontbreken van recente informatie in hoofde van verzoeker.

Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht tevens inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt.

Onwetendheid aangaande verplichting om zoveel mogelijk tastbaar bewijs van de problematiek en de evolutie ervan naar voren te brengen, is slechts een post-factum vergoelijking.

De Raad wijst er op daarenboven dat het algemeen bekend is dat de plicht om in de mate van het mogelijke bewijzen aan te brengen tot staving van wat beweerd wordt, een verschijnsel is dat ook in het land van herkomst van verzoekers geldt.

De Raad is van oordeel dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers ernstige pogingen hebben ondernomen om de beweerde vervolgingsfeiten en de evolutie van zijn problemen te staven.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers inmiddels het nodige doen teneinde aanvullende documentatie te bekomen via familie en kennissen in het land van herkomst, is trouwens een loze belofte gebleken.

Het gebrek aan kennis van verzoeker met betrekking tot de evolutie en huidige stand van zaken van zijn problemen en de nalatige handelingen van verzoekers wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekers volgen de commissaris-generaal niet *“in diens onmogelijk strenge houding als zou van een asielzoeker verwacht worden dat hij “gelijke en volledige verklaringen aflegt op zorgvuldige en nauwkeurige wijze, in iedere fase van het onderzoek”* en argumenteren dat, indien verzoeker te kwader trouw was geweest, hij evident wel zijn hele verhaal tot in de puntjes had voorbereid; ze stellen dat verzoeker evenwel geen studie van diens problematiek heeft gemaakt vooraleer asiel aan te vragen en benadrukken dat hij *“waarlijk meest getraumatiseerd is”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verschillende ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande essentiële elementen in zijn asielrelaas.

Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, toen hij op weg was naar huis, tegengehouden werd door twee politiewagens; op het Commissariaat-generaal vermeldt verzoeker slechts één auto; er werd voor alle zekerheid nogmaals gevraagd of hij één of meerdere auto's zag waarop verzoeker stelt dat hij het niet kan zeggen; geconfronteerd met het opmerkelijke verschil van auto's stelt hij dat er misschien nog politiewagens waren maar dat hij het niet gezien heeft.

Tevens verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, na zijn vrijlating, op straat gevonden werd in Malgobek; op het Commissariaat-generaal stelt verzoeker daarentegen dat hij naast het bos in het dorp Inarki werd teruggevonden, wat volgens zijn eigen verklaringen op vijftien tot twintig minuten rijden ligt van Malgobek; na confrontatie stelt verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft dat ze hem naast het dorp Inarki gevonden hebben, en dat het heel dichtbij Malgobek is.

Verder verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het ziekenhuis zijn oom R., na zijn vrijlating, contacteerde en dat zijn familie hem zo terugvond; gevraagd naar de manier waarop zijn familie hem terugvond na zijn vrijlating stelt hij op het Commissariaat-generaal dat zij het op één of andere manier te weten kwamen, maar dat hij het niet weet.

De uitleg in het verzoekschrift dat het bos naast het dorp gelegen is zodat geen sprake is van een contradictie kan, gelet op de eerdere verklaringen van verzoeker, de tegenstrijdigheid niet opheffen. Waar ze in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker er van uit gaat dat het ziekenhuis contact opnam met diens familie *“doch is zulks niet zeker”*, kunnen verzoekers evenmin overtuigen.

Deze tegenstrijdigheden betreffen bovendien elementen die de kern van zijn asielrelaas raken en vinden hun weerslag in het administratief dossier; de beweringen van verzoekers dat deze contradicties *“minimaal”* zijn en dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt, houden dan ook geen steek.

Daarenboven werd de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen, waarna verzoeker de vragenlijst heeft ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten dan ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden *“met het gegeven dat de situatie in Ingoesjetië stelselmatig verergerd”* en met het feit dat het geweld vanaf de tweede helft van 2011 terug oplaaide; ze verwijzen dienaangaande naar het “Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus” van januari 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Volgens verzoekers is de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst niet dermate recent dat met deze recente evoluties rekening werd gehouden; ze stellen dat het standpunt in de bestreden beslissingen niet langer actueel is.

De Raad stelt vast dat, op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen.

De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van het Vluchtelingenverdrag of in het kader van artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De verwijzing van verzoekers naar het Algemeen Ambtsbericht van januari 2012 waarbij wordt gesteld dat het geweld weer oplaait, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat het doelgericht geweld betreft waarbij het risico op burgerslachtoffers zeer beperkt blijft.

Verzoekers laten dan ook na aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is of dat de commissaris-generaal er verkeerde conclusies heeft uit getrokken.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 26 januari 2012 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE